

ΠΑΝΟΠΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐντεῦθα.....	ἑτησίᾳ φρ. 12
Ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι.....	• 14
Διὰ τὰ δημόσια καὶ δημ. γραφεῖα •	• 20
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ ἐν γενεῖ.....	• 16

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΝΟΠΗΣ

παρὰ τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΔΙΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Διὰ τὰ δικαστικά ἔγγραφα ἐν γενεῖ
ὁ στίχος.....λεπ. 20
Διὰ διατριβὰς, εἰδοποιήσεις κλπ. κατ' ἀποκοπὴν.

Ἡ ΓΛΩΣΣ' ΑΜΑΡΤΑΝΟΥΣΑ Τ' ΑΛΗΘΗ ΛΕΓΕΙ.

Ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ «Ἐφημερίδι» ἀναγινώσκωμεν διατριβὴν ἐνὸς μὴ ἐκπληττομένου διὰ τὰς μεταμορφώσεις βέβαια καὶ τὰς μεταπτώσεις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῶν ἐπιτηδίων, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὰς φυσιολογικὰς μεταστάσεις, δι' ἃς θὰ ἐκπλήττηται ἴσως, καθὸ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ ἀπὸ ἀνθρώπου εὖ ἔχοντος εἰς τουροὶ ἂν συναντηθῇ ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ καταστάτος ἡδὴ Ξύδη, ἔχουσαν δὲ οὕτω:

Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Ἐφημερίδος.»

Προχθὲς ἐξεδόθη ἕκτακτον παράρτημα φέρον ἐπιγραφὴν ὅτι εἶνε τῆς Πρωίας, τὸ χθεσινὸν ὅμως φύλλον τῆς Πρωίας ἀναιρεῖ τὰ ἐν τῷ παραρτήματι ἐκείνῳ ἀναγραφόμενα, διότι ἀναγινώσκωμεν ἐν αὐτῇ τὰ ἐπόμενα, γεγραμμένα μάλιστα ὑπὸ τοῦ πλήρους πρωτυπίας ἐκείνου καλάμου, τὸν ὅποιον τόσον εὐκόλως πάντες ἀναγνωρίζουσι:

«Τὸ τηλεγράφημα ἐκ Λονδίνου τῆς ἐταιρίας Ρέουτερ πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις πράκτορα αὐτῆς μετέδωκε χθὲς ἀπὸ πρωίας τὴν εἶδησιν, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις, μεταβαλοῦσα αἰφνης ἰδέας, ἀνέθηκεν εἰς τὰς μεγάλας Δυνάμεις τὴν λύσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος.

Ἡ εἶδησις ἐπῆλθεν αἰφνιδίᾳ, καὶ οὐ μόνον ἐκίνησεν ὡς εἰκὸς τὴν περιέργειαν τοῦ κοινού, ἀλλὰ καὶ ἐξέπληξεν αὐτό.

Βεβαίως καὶ τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς χώρας γνωρίζουσιν, ὅτι πᾶσα μεταβολὴ τοῦ καθεστώτος ἐν τῇ Ἀνατολῇ δὲν δύναται νὰ γένηται ἄνευ τῆς ἀποφάσεως ἢ τῆς συναίνεσεως τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἔχει δ' ἕκαστος δικαίωμα νὰ προσδοκᾷ, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν αἱ Μεγάλαι δυνάμεις νὰ μὴ ἀναγνωρίσωσιν ἐπὶ τέλος ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅτι ἡ πολιτικὴ ἦν ἡ Ἑλλὰς ἠναγκάσθη ἕνεκα τοῦ κινήματος τῆς Φιλιππουπόλεως νὰ τραπῇ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ ἕκτοτε, ἦτο καὶ ἐνδεδειγμένη εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῶν περιστάσεων, καὶ δεδικαιολογημένη οὐχὶ ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν παραδόσεων μόνον ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ παγιωθῇ ἡ εἰρήνη. Ἄλλ' ἡ παρούσα ὥρα δὲν ἦτο ἐκείνη καθ' ἣν ἐπρόκειτο ἡ Κυβέρνησις

νὰ ποιήσῃται ἕκκλησιον εἰς τὰς μεγάλας Δυνάμεις. Διὰ τοῦτο τοιαύτη εἶδησις ἐπόμενον ἦτο νὰ ἐπισκῆψῃ αἰφνιδίᾳ καὶ νὰ ἐκπλήξῃ τὸ κοινόν.»

Θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ ἄρα γε ἡ «Πρωία» ἐγκαίρως ποῖα θὰ ἦνε ἡ ὥρα ἐκεῖνη διὰ νὰ μὴ ἐκπλαγῶμεν, ἢ θὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν χθεσινὴν ταύτην προαγγελίαν;

Εἰς μὴ ἐκπληττόμενος.

Ὁ τὴν διατριβὴν ταύτην καταχωρίσας καὶ διὰ τὸν φόβον τὸν παρὰ τοῦ Ξύδη ἐκπληττόμενος καὶ μὴ ὑπογεγραμμένος, δὲν φαίνεται ἀμύητος τῶν ἐν τοῖς παρασκησίοις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπ' ἐσχάτων τηλεγραφουμένων. Ἐπομένως ἂν μέχρι τοῦδε εἶχομεν ἐν πολλῇ χρήσει τὸ «ἡ γλῶσσ' ἀμαρτάνουσα τ' ἀληθῆ λέγει», πολὺς φόβος ὑπάρχει μὴ μεταβληθῇ τοῦτο εἰς τὸ «τὸ Ρέουτερ ἀμαρτήσαν ἀλήθειαν εἰρηκεν.»

Δὲν ἐκπλήττεσθε καὶ ὑμεῖς οἱ κωδωνοκροῦσαι, μηδὲ σεῖς οἱ εἶτε ἀπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀκρίβάντων, εἶτε ἀπὸ τῶν πλατειῶν ἢ τῶν ἐξωστῶν τῆς Δέσχης μας τόσα φιλοπόλεμα ἀνεπτύξαντες αἰσθήματα; Ὅταν ἡ «Πρωία» γάφῃ ὅτι τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Κυβέρνησις τῆς χώρας γνωρίζουσιν ὅτι οὐδὲν ἔστι γενέσθαι ἐν Ἀνατολῇ ἄνευ τῆς συναίνεσεως ἢ τῆς ἀποφάσεως τῶν Μεγ. Δυνάμεων καὶ τὰ λοιπὰ, ἅτινα παρακαλοῦνται οἱ ἀρειμάνειοι ἡμῶν μετὰ ψυχροῦ αἵματος νὰ σχολιάσωσιν ἵνα πεισθῶσιν ὅτι δὲν ἐπῆλθε μὲν εἰσέτι ἡ ὥρα τοῦ ποιῆσαι ἡμᾶς ἕκκλησιον εἰς τὰς Δυνάμεις, προσδοκᾶται ὅμως τοιαύτη. Τότε τίς ἀπέμεινε πλέον ἡμῖν ἐλευθερία ἐνεργείας. Μὲ ἄλλας λέξεις ἤρξατο νὰ γίνεταί ἐν Ἀθήναις ἡ σκέψις νὰ μὴ ὀμιλῇ πάντοτε ἡ καρδιά ἀλλὰ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν νοῦν, καὶ, ὅπως μᾶς νοήσῃνον, νὰ βάζωμεν εἰς τὸ κρασί μας νερό. Εἶθε νὰ πλανώμεθα! Εἶθε νὰ μὴ ἑρμηνεύωμεν ἡμεῖς ὀρθῶς τὰ ὑπὸ τῆς «Πρωίας» γεγραμμένα μηδὲ τὰ ὑπὸ τοῦ μὴ ἐκπληττομένου ἀποσιωπώμενα. Ἄλλ' ἂν ὀρθῶς ἠρμηνεύσαμεν αὐτὰ, τοῦτο προσεχῶς θὰ ἀποδειχθῇ. Ὅ,τι ἐν τῷ παρόντι εὐχόμεθα μετὰ τῆς

«Πρωίας» εἶνε νὰ ἀναγνωρίσωσιν αἱ Δυνάμεις ὅτι ἡ πολιτικὴ ἦν ἡ Ἑλλάς ἠναγκάσθη νὰ τραπῆ ἀπὸ τοῦ κινήματος τῆς Φιλιππουπόλεως, δὲν ἀφεώρα μόνον εἰς τὰς ἱστορικὰς παραδόσεις μας, ἀλλ' ἐδικαιολογεῖτο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἀποκατασταθῆ καὶ παριωθῆ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἢ εἰρήνῃ. Ταύτης δὲ ἀποκατασταθείσης ἡ παγιωθείσης ἐπελεύσεται ἡ ὥρα τῆς πρὸς τὰς Δυνάμεις ἐκκλήσεως. Ὅστε αὐτὸ τὸ τηλεγραφεῖον Ῥέουτερ, ἂν ὠμολόγησεν ὅτι ἤμαρτε, δὲν θὰ ἀρνηθῆ μετὰ μικρὸν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι προεφήτευσεν. Ἀτυχῶς καὶ πάλιν θὰ ἔχωμεν μετὰ τόσας ὠδύνας μὴν ἀντι ὄρους, καὶ θὰ ὁμολογήσωμεν διὰ μυριστῆν φορὰν ὅτι ἀφοῦ ἐν γούνασι τῶν Δυνάμεων κεῖται τὸ αὐξηθῆναι ἢ σμικρυνθῆναι τὴν Ἑλλάδα, μάτην χαρόμεθα, μάτην κομπορημονοῦμεν, μάτην καταδαπανώμεθα εἰς παρασκευὰς καὶ ἐπιβαρύνομεν τὸν λαὸν μὲ φόρους καὶ μὲ συγκεντρώσεις στρατῶν, καὶ καταρτισμοὺς στόλων. Ὅταν αὐταὶ θὰ κρίνωσιν ὅτι ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς κληρονομίας τοῦ φθιτιῶντος κυριάρχου ἐν Εὐρώπῃ, τότε καὶ μηδὲν ἐὰν μὴ ἔχωμεν ἔτοιμον θὰ ἀποδώσωσιν ἡμῖν ὅ,τι τοῖς ὑπαγορεύσῃ τῆς ἰσχύος των καὶ τῆς ψυχῆς των τὸ μέτρον. Αὕτη τοῦλάχιστον ἦτο ἡ πεποίθησις τῆς Κυβερνήσεως ἐξ ἀρχῆς, ἦν, εἴθε μὴ ἐξηναγκάζετο νὰ μεταβάλῃ, ἀφοῦ τὰ πράγματα ἀκατασχέτως φέρονται πρὸς τὸ ἀπελπιτοῦτο τέλος. Ἐν ἀκόμῃ πείραμα δὲν ἐπεχείρησεν ἡ Ἑλλάς, τὸ πείραμα τῶν ἀμέσων ἀρπαγῶν, τῶν αἰρνηθῶν καταλήψεων, παραδείγματι χρωμένη τὸ Βουλγαρικὸν πραξικόπημα. Ἀλλ' ὁ εἰς τοιαῦτα ἐγχειρήματα δεξιότητά τινα ἐπιδείξας ἢ προεμάντευσεν ὅτι καὶ τοῦτο ἠθέλην ἀπολήξῃ εἰς αἰμωδίαν τῶν ὀδόντων μας, ἢ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς νὰ τὸ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν διὰ τὸ παρωχημένον τῆς εὐκαιρίας καὶ ὤχετο ἀπιῶν. Ἐπιλέγοντες εὐχόμεθα καὶ πάλιν τοῖς Ἑλλησι καὶ τῇ Κυβερνήσει, σύνεσιν καὶ μετριοπάθειαν, τοῖς δὲ πλήττουσιν ἡμᾶς ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτῶν δικαιοσύνην καὶ ἀναγνωρίσιν ἐπὶ τέλους τῶν τε νεωστὶ ἐν Βερολίνῳ γεγραμμένων, καὶ τῶν πρὸ αἰῶνων ἀπαραγράπτων καταστάσεων δικαιοματιῶν μας. Εἴθε!

Τῇ συντάξει τῆς «Πανόπης»

Ἀπὸ ἡμερῶν ἤδη ἠκούομεν περὰ πολλῶν καὶ μάλιστα περὰ τινων ἀξιολόγων συναδέλφων ὅτι ὁ ἐκ τῶν ἐνταῦθα Δικηγόρων κ. Δ. Βωκοτόπουλος σπεύδων ἵνα ἀνασῶσῃ ἐξ ἀφύκτου κινδύνου τὸ κινδυνεῦον Διπτετὸς Παλλάδιον τῆς Δικαιοσύνης ἐπετέθη λάβρος κατὰ τινων ἐκ τῶν ἐνταῦθα δικαστῶν, καὶ μάλιστα κατὰ τοῦ ἀξιολόγου Προέδρου κ. Μανιάκη ἐπικρίνων διὰ μακρῶν πολιτικῶν τινα ἀπόφασιν. Ἡμεῖς καὶ ἐξ ἐμφύτου καὶ ἐξ ἐπιστημονικῆς περιεργείας κινηθέντες ἐπὶ ἐξ ὅλας ἡμέρας ἀνεζητοῦμε τὸ Μεγαλόσχημον καὶ Σπουδαῖον δημοσιογραφικὸν ὄργανον Ἀνδρικοῦ Μέλους Χρηματοδοτοῦ Ποδογύρου καὶ τοῦ κ. Δ.

Βωκοτοπούλου καὶ μάλιστα τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν ἠξιώθησαν τῆς ὑψηλῆς καὶ ἐπιζήλου τιμῆς ἵνα ἀτενίσωσι πρὸς τὰς σωτηρίους αὐτοῦ σελίδας. . . Ἀλλ' ἀτυχῶς ὅποια φροῦδιαι ἐλπίδες, ὅποια ὀπτικὴ ἀπάτη!!! «Ὁδρινεν ὄρος Μῦν δ' ἔτεκε.» Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀγνοια τῶν πραγματικῶν γεγονότων ἐπὶ τῆς δίκης, ἐξ ἧς ἡ ἐπικρινομένη ἀπόφασιν, οὐδόλως ἐπιτρέπει ἡμῖν ἵνα ἀνασκευάσωμεν ἐν τῷ παρόντι τὰς ἐπιστημονικὰς πλάνας τῆς «Μεγαλόσχημου καὶ Ἀψευδοῦς Ἀληθείας» ἐπιφυλαττόμεθα ἵνα πράξωμεν τοῦτο προσεχῶς. Κατὰ τὸ παρὸν ἀκούομεθα ἵνα στηλιτεύσωμεν διὰ βραχέων τὴν ἀπρεπεστάτην διαγωγὴν τοῦ διατριβογράφου, ὅστις κατεξάνεστη βαναύσως κατὰ τοῦ ἀξιολόγου Προέδρου διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι οὗτος βασκνίσας πρακτικῶς, ἐμβριθῶς καὶ ἀδεκάστως δίκην ἀληθῶς σκανδαλώδη ἐπάταξε τὴν ἀνανδρὸν πονηρίαν ἀπλήστου κερδοσκοποῦ. Ἐχει δίκαιον ὁ κ. Βωκοτόπουλος τοιοῦτα ἐξεμῶν, διότι ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν οὗτος ὑποστηρίζομενος ὑπὸ δεινῶς ὀργιζούσης πολιτικῆς ἀναπολεῖ μὲν παρελθόντας θριάμβους ὀνειροπολεῖ δὲ βουλευτικὰς καὶ δημοκρατικὰς δάφνας καὶ μυρσίνας, ὁ κ. Πρόεδρος μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ἀξιολόγων Συνέδρων πρὸς οὐδὲν τὸ χιμαϊρικὸν αὐτοῦ μεγαλεῖον λογισάμενος ἀπένειμε τὸ δίκαιον ὅπου ἀνήκε. Ἀντὶ ὁ κ. Βωκοτόπουλος νὰ πραγματοποιηθῆ ὑπὸ γενικὴν καὶ ὑψηλὴν ἐπιψιν τὸ σπουδαιότατον ζήτημα τῆς οὐχὶ λίαν εὐεκτικῆς ἐν Ἑλλάδι Δικαιοσύνης, κατέρχεται εἰς βαναύσους ὕβρεις καὶ προσωπικότητας γινόμενος ὄργανον ποταπῶν καὶ χαμαιζήλων παθῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν ὑλικῶν καὶ προσωπικῶν συμφερόντων. Καὶ ὅμως οἱ τοιοῦτοι . . . θέλουσιν ἀποτολήσει ἐν λίαν προσεχῇ μέλλοντι ἵνα ἐξαιτήσωσιν τὰς βουλευτικὰς καὶ δημοκρατικὰς ψήφους τῶν συμπολιτῶν.

Τοῦτα κατὰ τὸ παρὸν προανεκρούσαμεν, ὄντες βέβαιοι ὅτι καὶ ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ τῆς δίκης ζήτηματι θέλει ἔχει τοσοῦτον δίκαιον, ὅσον δίκαιον εἶχεν ὑποσηρίζων ὁ κ. Βωκοτόπουλος ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Πλημμελειοδικείου ὅτι «ἡ ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κοινοποίησις τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως κινεῖ τὴν προθεσίαν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τὸ ποινικὸν μέρος ἐνῶ οὐδόλως κινεῖ αὐτὴν οὐδὲ κἂν κατὰ τὸ πολιτικόν, ὅτε μάλιστα ἐν τῇ Γαλλικῇ νομοσοφίᾳ αὐτοῦ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς γνώμης ταύτης ἐπεκαλέσθη τὴν γνώμην τοῦ δεινοῦ Γάλλου ποινικολόγου Faustin-Hélie. Ἀλλ' ὡ τῆς ἐπιπολαιότητος καὶ ἀμαθείας!!! Ὁ Faustin-Hélie ἐρμηνεύει τὸ 187 ἄρθρ. τῆς Γαλλ. Ποιν. Δικονομίας, ὅπερ ῥητῶς ἀπαιτεῖ κοινοποίησιν τῆς ἀνακοπῆς tant au ministère public qu'à la partie civile. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ πάσης ἀμφιβολίας παραθέτομεν τὸ 1 ἐδάφ. τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρ. τῆς Γαλλ. Ποιν. Δικονομίας, ὅπερ καὶ κατὰ τὸν Νόμον τῆς 15/27 Ἰουνίου 1866 καὶ κατὰ τὸν Νόμον τῆς 19/1 Δεκεμβρίου 1808 ἔχει ὡς ἐξῆς:

«La condamnation par défaut sera comme non avenue si, dans les cinq jours de la signification qui en aura été faite au prévenu ou à son domicile, outre un jour par cinq myriamètres, celui-ci forme opposition à l'exécution du jugement et notifie son opposition «Tant au ministère public qu'à la partie civile». Ἀτυχῶς διὰ τὸν κ. Βωκοτόπουλον οὐδὲν τοιοῦτον διαλαμβάνει τὸ 338 ἄρθρ. τῆς ἡμετέρας Ποιν. Δικονομίας.